

Lovgivningsmagtens Samtykke udkræves, naar der bliver Tale om Udgifter, som gaa ud over det, der er nødvendigt til Havnens Drift og Vedligeholdelse samt tidsvarende Forbedring indenfor den Kamme, som er givet ved de nuværende Forhold.

Hvad dernæst angaar Statens Forhold til Aktieselskabet, finder man, at der i det Udkast til en Koncession, som ledsager Lovforslaget, er forudsat, at Selskabet skal erholde visse Indrømmelser, som ifølge Udvalgets Mening kun kunne ydes det i Henhold til Lov, uden at der dog i Lovforslaget er optaget dertil sigtende Bestemmelser. Dette gælder saaledes dels om den Betingelse i Koncessionen, at saalænge Selskabets Driftstid varer, skal ingen anden kunne erholde Koncession paa Anlæg og Drift af en Frihavn paa Kjøbenhavns Havns Omraade, dels om Fastsættelsen af de nærmere Vilkaar, paa hvilke Staten skal være berettiget til efter et vist Aaremaal at fordre sig Anlægget overdraget. De herhen hørende Bestemmelser foreslaas derfor optagne i selve Loven. — Endvidere maa det anses fornødent, at Udøvelsen af det Skøn fra Indenrigsministerens Side, hvorefter han kan tillade Selskabet enten at anvende mindre end den fulde Aktiekapital eller omvendt at udvide sin Kapital udover 4 Mill. Kr., ikke bør undrages Kontrol fra Lovgivningsmagtens Side. Paa samme Maade bør der aarlig forelægges Rigsdagen til Godkendelse en specificeret Opgørelse, tilligemed Tegninger og Planer, over de Beløb, som Selskabet agter at anvende eller har anvendt.

Tilbage staar endnu at omtale to mere specielle Spørgsmaal. Lovforslaget bestemmer, at de i Frihavnsens Bakhuse oplagte Varer skulle kunne gøres til Genstand for Omsætning, Pantstættelse o. s. v. paa Grundlag af Oplagsbeviser og Garanti-beviser, hvorom nærmere Bestemmelser skulle fastsættes ved kongelig Anordning. Udvalget maa imidlertid anse det for nødvendigt, at Ordningen af de herhen hørende

Forhold, der have vidtrækkende formueretlig Betydning, bliver truffen ved Lov. — Lovforslagets § 11, der bemyndiger Indenrigsministeren til at forbyde visse industrielle Virksomheder paa Frihavns territoriet, finder man mindre tilfredsstillende. Grundtanken kan vel i sin Almindelighed udtrykkes saaledes, at i Konkurrencen paa dansk Toldterritorium bør der ikke være givet Frihavnsindustriene en ubillig Fordel fremfor de indenlandske Industrier; men det turde vanstelig lade sig gøre at formulere denne Tanke i en almindelig Lovregel, der skulde indeholde en udtømmende og for hvert enkelt Tilfælde fyldestgørende Forskrift. Udvalget foreslaar derfor, at man indskrænker sig til udtrykkelig at nævne de industrielle Virksomheder, som man under de nuværende Forhold mener at burde forbyde (Bogtrykkerier, Margarine- og Kunstgødningsfabrikker), og at man i øvrigt fastsætter, at Industrien i Frihavnen er undergivet de Bestemmelser, som følge af den til enhver Tid gældende almindelige Toldtarif. Det maa dog bemærkes, at det ikke ses rettere, end at ogsaa disse udtrykkelige nævnte Industrier allerede under de nuværende Toldforhold maatte kunne tillades i Frihavnen, for saa vidt det lod sig overholde, at de udelukkende arbejdede for Eksport.

I Henhold til det foranstaaende stiller Udvalget følgende

Ændringsforslag.

Til § 1.

1) Der tilføjes som 2det og 3dje Stykke:

„Frihavnen anlægges med to Bassiner. Det sydlige af disse gives der en Brede i Bunden af 780 Fod; den Mole, hvorved dette Bassin stilles fra Sønderreden, faar en